

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **O. J.**
státní příslušnost: X
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Halvou
Vinohrady 794/45, 639 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-1458/ZA-ZA15-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný postupem podle nařízení Dublin III rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Rakouská republika. Žalobce se ovšem domáhá použití čl. 17 tohoto nařízení, podle kterého se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože k tomu není příslušný. Žalovaný k tomu důvody neshledal. A soud mu nemá v tomto směru co vytknout.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal na konci října loňského roku žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 26. 1. 2024, č. j. OAM-1539/ZA-ZA11-D07-2023 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Posoudil ji v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou. Příslušnost k jejímu posouzení má totiž podle čl. 12 nařízení Dublin III Rakouská republika.
3. Při poskytnutí údajů k žádosti a při pohovoru žalobce uvedl, že nemá žádná zdravotní omezení a nebere léky. Jeho manželka a tři děti jsou stále v X. V Rakousku doposud nebyl, ale vyřízení rakouského víza pro něj bylo nejrychlejší. Kdyby měl dostatek prostředků, tak by cestoval tam. Náklady cesty do Česka byly nicméně nejnížší. V minulosti neměl s Rakouskem problémy a nemá důvod, pro který by tam nemohl odcestovat k dokončení řízení o jeho žádosti. V EU nemá žádné příbuzné, ani tu nemá jiné blízké sociální vazby.
4. Žalovaný poté ve svém rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III uvedl, že se žalobce nepotýká se žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. K Česku si nevybudoval žádné dlouhodobé vazby, v minulosti tu nepobýval. Nevzněl žádné námitky vůči azylovému řízení v Rakousku, kde také nikdy nepobýval. Neuvedl ani žádné důvody, proč by do Rakouska nemohl odcestovat. Na území Česka nemá žádné příbuzné. Je nízkého věku (ročník 1984), plně soběstačný a samostatný, práceschopný. Žalovaný proto nenašel důvody pro použití čl. 17.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval i tím, zda v Rakousku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Na základě zprávy o rakouském azylovém systému z prosince 2023 dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Rakousku. Skutečnost, že v Rakousku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Rakousku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí. Rakousko má propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, které plně odpovídají standardům azylového práva.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice z důvodů obavy o svou bezpečnost v zemi původu a také v Rakouské republice. V Rakouské republice nemá ničeho a nikoho – na rozdíl od České republiky, kde má síť přátel, známých a podporovatelů. Navrhuje proto uplatnění diskreční pravomoci a převzetí jeho žádosti o mezinárodní ochranu Českou republikou.
7. Žalovaný shrnul obsah svého rozhodnutí, které nadále považuje za zákonné a správné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Soud nejprve uvádí, že žalobce ve své žalobě, v níž uplatnil výše uvedený žalobní bod, avizoval, že žalobu doplní do 20. 1. 2025. Nestalo se tak. Dne 22. 1. 2025 byl do spisu nahlížet substitut jeho zástupce (který převzal zastoupení žalobce ve stejný den, kdy žalobce podal

žalobu samostatně bez zastoupení – plná moc zmocňující zástupce k zastupování ve věcech mezinárodní ochrany se objevila ve spise až v den uvedeného nahlížení do spisu). Soudu však žalobcův zástupce nesdělil, že žalobu doplní. A do dnešního dne žaloba doplněna nebyla. Soud přitom neshledal důvod k tomu, aby žalobce k doplnění žaloby vyzýval, protože žalobce uplatnil projednatelný žalobní bod, a navíc jde o otázku jeho předání podle nařízení Dublin III, kde je třeba postupovat rychle.

10. Žalobce nepochybně příslušnost Rakouska k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ve svém jediném žalobním bodě namítá, že v jeho případě jsou tu důvody pro využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.
11. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda žalovaný při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
12. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.
13. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
14. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
15. Rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce za hodný zvláštního zřetele (viz bod 4 výše). Žalobce nespadá do

žádné z výše uvedených typových skupin. Jeho situace s nimi ani není srovnatelná. Žalobce v žalobě pouze bez bližších podrobností uvedl, že v Rakousku republiky nic a nikoho nemá, zatímco v Česku má síť přátel, známých a podporovatelů. Přitom v řízení před žalovaným vypověděl, že v Česku nemá žádné sociální vazby. A dokonce zmínil, že pokud by na to měl prostředky, tak by jako cílovou zemi volil právě Rakousko. Proto tu opravdu nejsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by měla namísto Rakouska o žalobcově žádosti rozhodovat Česká republika.

16. V řízení tedy nevyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít relevanci z hlediska uvážení žalovaného o použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. Stručné odůvodnění žalovaného obsažené v jeho rozhodnutí je proto zcela dostačující. Žalobní námitka týkající se použití čl. 17 nařízení Dublin III proto není důvodná.
17. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
18. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, pak žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se však tomuto tématu v odpovídající míře věnoval (viz bod 5 výše). Žalobce jak v řízení před žalovaným, tak v žalobě nic proti azylovému systému v Rakousku nenamítal. Před žalovaným dokonce uvedl, že nemá důvod, pro který by tam nemohl odcestovat k dokončení řízení o jeho žádosti.
19. S ohledem na vše výše uvedené je rozhodnutí žalovaného v pořádku. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Rakousko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 31. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce